

Tien jaar geleden is het intussen. Het onderzoek naar de verdwijning van Laetitia Delhez leidt tot de arrestatie van Marc Dutroux, de bevrijding van Laetitia en Sabine en – u kent de rest van het verhaal wel. Het eerste succes van de pas opgerichte Cel Verdwijningen. Aan het hoofd: commissaris Alain Remue. Hoe houdt de man zich staande te midden van zoveel kwaad?

Lieve Wouters

‘Wij maken het verschil tussen leven en dood’

ALAIN REMUE

STRATEN afdwielend begint Alain Remue in 1978 zijn carrière bij de rijkswacht in Gent. Na een opleiding aan de school voor keuronderofficieren gaat hij aan de slag als lesgever openbare orde en later bij de BOB Gent. In 1995 schopt hij het tot luitenant in de rijkswacht dankzij een cursus van sociale promotie. Groentje bij het Centraal Bureau van Opsporingen, krijgt hij de opdracht toegeschoven een nieuwe cel op te richten voor onrustbarende verdwijningen, dit op vraag van toenmalig minister van Justitie Stefaan De Clerck. Directe aanleiding? De verdwijning van Julie en Mélissa en kort nadien Ann en Eefje. Er moest wat gebeuren, vond de ongeruste minister.

– *Geen dankbare opdracht, of toch?*

Ik doe mijn werk heel graag, maar het was toch schrikken. De opdracht werd me op een tamelijk ondankbaar moment in de schoot geworpen. Mijn vrouw was namelijk net bevallen van ons tweede kindje, Eva. En ik werd meteen voor een cursus profielanalyse bij de FBI drie maanden naar Amerika gestuurd! Gelukkig is mijn *Christine* een sterke *madame*, zij staat helemaal achter me, en dat is nodig voor een baan als deze. Ik had nauwelijks voet op Belgische bodem gezet of we kregen het nieuws te horen van de verdwijning van Liam Vanden Branden. Begin mei 1995 was dat. Nog geen maand later verdween Sabine Dardenne. De tijd van leren was voorbij. We moesten in actie schieten. Onze dienst werd toen door welgeteld vijf mensen bemand.

– *Je slaagt erin Marc Dutroux te vatten. Toeval, of toen al de vrucht van jullie prille werk?*

Dat was inderdaad ons eerste succes. Onze systematiek bleek goed te *marcheren*. Toch was de snelheid waarmee we hem op het spoor kwamen, onverhoopt. De verdwijning van Laetitia had geleid tot een buurtonderzoek. Iemand bleek de nummerplaat van de witte *camionette* te hebben geneoteerd. We kwamen uit op Dutroux en het was bingo.

© Herman Ricour

– *Je werd ook verkozen tot voorzitter van de werkgroep ‘Misdaad tegen kinderen’ van Interpol. Wat houdt dat in?*

Interpol is een internationale politieorganisatie met 184 lidstaten. De werkgroep *Misdaad tegen kinderen* kent vier afdelingen, waaronder kinderprostitutie, porno, verdwijningen. Twee keer per jaar hebben we een bijeenkomst. Dat werpt zijn vruchten af. Dan trekken we lessen uit onze samenwerking: wat werkt, wat niet? Het enige wat telt op dat internationale forum, zijn de kinderen. We hebben er al heel wat uit de lelijkste situaties kunnen redden.

In Hongkong werd tijdens een huiszoeking een pornovideo gevonden. Het meisje dat voor het oog van de camera werd verkraakt, praatte Nederlands. Onze collega's zonden de beelden naar Nederland, Vlaanderen en Zuid-Afrika. Wij isoleerden het gezichtje uit het beeld en vroegen scholen of ze het kind herkenden. Zo kwamen we een Vlaams meisje op het spoor dat werd misbruikt door een familielid.

– *Hoe ziet een gemiddelde werkdag er uit voor u?*

Geen enkele dag is dezelfde en dat vind ik fantastisch. Ik weet wel

waar en wanneer ik begin, maar nooit waar en wanneer ik mijn werkdag beëindig. Ik ben graag thuis, hoor, maar professioneel doe ik niets liever dan dit werk. We moeten niet oeverloos bezig zijn met vergaderingen of papierwerk. Het operationele krijgt voorrang. We werken hier nu met veertien mensen. Wanneer lokale politie te maken krijgt met een verdwijning, bellen ze ons op. We zijn er om hen te ondersteunen, met raad en daad bij te staan. Zo krijgen we twee tot drie dossiers per dag.

Krijgt een collega echter telefoon in verband met de verdwijning van een kind, dan is de gedrevenheid des te groter. De *speaker* wordt aangeknipt en iedereen komt onmiddellijk meeluisteren. We houden van die dagen waarop we allen op volle toeren draaien. Eén van onze collega's stelde al tweemaal zijn pensioen uit. Het is een bende die goed aan mekaar hangt en zichzelf motiveert.

– *Toch was je nog zichtbaar aangedaan bij de ontdekking van de lichamen van de Luikse meisjes Stacy en Nathalie begin juli.*

Na elf jaar in dit vak schrik ik heus van niet veel meer. En toch... We zijn professioneel met de zaak bezig, maar we blijven tenslotte toch maar mensen. Tragische ontdekkingen kunnen mij alvast nog altijd koud maken. Zolang het onderzoek loopt, koester je hoe dan ook enige hoop, vaak tegen beter weten in. Je moedigt de collega's aan, de spanning wordt opgedreven, je raakt vermoeid. Dan volgt plotseling de ontknoping en valt de wereld stil. We hadden de meisjes zo graag levend teruggevonden.

Weet je, als je professioneel werkt, heb je kans op een beetje geluk. Als je dat niet doet, heb je zelfs geen recht op dat beetje geluk. Ik ben een vlotte, goede baas, maar wel erg veeleisend. We zijn geen patissiers, hé, wij *doen* in mensen. Wij kunnen het verschil maken tussen leven en dood.

– *Hoe houd je je staande tussen al dat kwaad?*

Agelopen zomer vonden we twee verloren gelopen peuters terug. Ze waren al zwaar onderkoeld, maar ze leefden! Dat maakt voor mij alles goed. Het is ook de enige manier voor mij om met het kwade om te kunnen. Vraag me niet om één van de vele lijken van volwassenen te beschrijven die ik in mijn leven al te zien kreeg. Maar de dode kinderen... die zitten opgeslagen in mijn hoofd. Al dan niet slachtoffer van een misdaad, ik vergeet ze nooit.

Waar mijn gedrevenheid vandaag komt? Misschien dateert het van mijn tijd bij de scouts. De Cel Verdwijningen is het beste wat mij op professioneel vlak overkomen is. Het is werkelijk een voorrecht om mensen zoals Dirk Vanden Branden, de papa van de verdwenen en nog steeds niet teruggevonden Liam, te leren kennen. Een heel sterke persoon. Aanvankelijk kon ik het niet begrijpen dat ouders zeiden al tevreden te zijn als we het lichaam van hun kind vonden. Nu begrijp ik dat beter. De onzekerheid is het ergste. Eens het lichaam gevonden, kan tenminste een rouwproces beginnen. Ik word gedreven door de wetenschap dat we goed werk doen.

– *Hebben ouders vandaag reden om ongeruster te zijn over hun kinderen?*

Ik ben ervan overtuigd dat de wereld er niet onveiliger op is geworden. Er zijn niet meer verdwijningen dan vroeger, en mensen zoals Dutroux of Ait Oud hebben altijd en overal bestaan. Wel kwamen er andere fenomenen bij: door internet neemt kinderporno grotere vormen aan. Of ik anders naar mijn eigen kinderen kijk? Tegen een Dutroux kun je kinderen niet beschermen. Dat soort mensen is uit op het aanrichten van onherstelbare schade. Een kind moet kunnen spelen en op de fiets rondrijden. Gelukkig zijn er nog heel veel goede mensen. Daar denk ik dan maar aan.

Werk je professioneel, dan heb je kans op een beetje geluk. Doe je dat niet, heb je zelfs geen recht op dat beetje geluk